

Neceus Link

Taikahansikkaat

TAIKAHANSIKKAAT

NECEUS LINK

TAIKAHANSIKKAAT

2. painos

© 2023 Neceus Link

Kuvitus: Roosa Lankinen

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-33-0198-6

Luku 1

Jasonin kipuilu

Jason tarttui epäröiden kotkanpäättä esittävään kolkuttiimeen. Parantajan ovesta kuljettiin vain, kun oli ehdoton pakko, silloin kun ei muuten saanut enää oloaan kohennettua. Jason ei ollut lainkaan varma käyntinsä pakollisuudesta. Ei hän itseään kipeäksi tuntenut, ei sanan varsinaisessa merkityksessä, eikä ollut suunnitellut parantajan puheille menoa. Huonosti nukutut yöt ja niitä seurannut päiväväsymys olivat kuitenkin herättäneet verstaan johtajan huomion. Tämä oli käsenyt nuorukaisen vastaanotolle. Kyllä Hirennus sinut kuntoon saa, mestari oli vakuuttanut, ja seisonut sitten niin kauan työn tekijänsä vierellä, että tämä ymmärsi totella kehotusta.

Nuorukainen huokaisi syvään. Miten tuntuikin niin vaikealta mennä puhumaan täysiin vieraalle ihmiselle omista syvimmistä ongelmistaan. Eihän niistä puhuttu kenellekään. Mutta pakkohan se kainyt on, kun mestarikin käski, hän viimein tuumi ja kohotti kolkuttimen lyöntiä varten. Jykevä puuovi avautui jo tästä liikkeestä kuin joku olisi vetänyt sitä sisältä käsin. Jason otti askeleen taakse ja odotti jonkun kurkistavan ulos. Mitään ei kuitenkaan tapahtunut. Ovi jäi raolleen. Jason rohkaisi mielensä ja kurkisti sisään. Oven takaa paljastunut hämärä käytävän oli autio. Jason astui sisään. Lyhyen käytävän päässä loisti valoviiru ja hän suuntasi sitä päin. Se ei sentään toiminut itsestään, kuten ulko-ovi, hän huomasi ja työnsi ovea edestään. Ulko-ovi kolahti samassa kiinni takana saaden nuorukaisen hätkähtämään.

Huoneen valoisuus sai Jasonin siristämään silmiään. Etelään antavat kookkaat ikkunat ja kaksi öljylamppua levittivät valoa huoneen jokaiseen kolkkaan. Pöydän takana istui nuorehko mies puoliksi se-

lin oveen. Oliko hän muka Hirennus? Jason ei ollut aiemmin tarvinnut parantajaa, eikä tuntenut tätä ulkonäöltä. Jason oletti parantajan olevan vanha ja päätteli istujan olevan vain joku apuri. Hän jäi ovensuuhun seisomaan samalla ympärilleen kurkkien.

”Ei täällä muita ole”, istuja sanoi.

Puhuja ei ollut kääntänyt päätänsä ja Jason hämmentyi. Miten mies oli tiennyt hänen kurkkivan ympärilleen?

”Ajattelin vain olisiko Hirennus itse paikalla”, hän selitti neuvottomuutensa syytä.

Mies laski kirjan kädestään ja kääntyi tuolillaan kohti ovea. Hän kohdisti huvittuneen katseensa ovensuussa orpona seisovaan nuorukaiseen. ”Näytänkö minä sitten lammaspaimenelta?”

”En minä sitä tarkoittanut”, Jason nolostui.

”No, hyvä niin”, mies hymyili. ”Minä olen Hirennus. Tulehan sisemmäs sieltä.”

Seinäkello raksutti kuuluvasti. Ulkoa ei kuulunut ääntäkään. Paksut hirsiseinät eristivät tehokkaasti ulkopuolen sisäpuolesta. Hirennus katseli odottavasti nuorukaista. Kun tämä vain tuijotti takaisin, pyöräytti parantaja hieman rannettaan ja kohotti kulmakarvojaan. Jason ymmärsi ja rykäisi ja otti pari askelta eteenpäin. Hän oli ymmällään. Mies ei vastannut hänen kuvitelmaansa parantajasta. Jason itse oli vasta seitsemäntoistavuotias, eikä istuva mies voinut olla paljoakaan vanhempi, ei kolmeakymmentä ainakaan. Voisiko noin nuori parantaja osata vielä mitään, Jason mietti ikään kuin olisi pätevä moista arvioimaan.

”Kun kerran vaivauduit tänne asti, niin ehkä sinun kannattaisi kertoa jotain vaivastasi?”

”Niin, tuota”, Jason karahti punaiseksi häveten vähäistä vaivaansa. ”Minä kun olen tuota nukkunut vähän huonosti viime aikoina, ja olokin on ollut sellainen kehno, niin mestari käski minun tulla käymään täällä.”

”Vai uniongelma. Tulehan tänne istumaan, niin katsotaan.”

Jason nytkähti liikkeelle ja Hirennus pyöräytti taas rannettaan. ”Riisu ylävartalo paljaaksi ja kerro samalla nimesi. On mukavampi keskustella, kun tietää kenen kanssa puhuu.”

Jason vilkaisi parantajan hymyileviä kasvoja. Ei kai toinen vain nauranut hänelle? Puseroa ja paitaa riisuessaan hän sanoi nimensä, ”Jason Mill”, ja istui sitten parantajan eteen.

Häneltä jäi huomaamatta parantajan pikainen silmien siristys nimen kuullessaan. Vai tämä on se Velhon tarkkailema nuorukainen, Hirennus ajatteli ja jäi hetkiseksi silmäilemään nuorta miestä edessään. Sitten hän aloitti työnsä laittamalla ensin merkille potilaansa lihaksikkuuden ja päällisin puolin terveen olemuksen. Seuraavaksi hän tutki tarkasti nuorukaisen silmät, tunnusteli kaulan, haistoi hengitystä ja tutki pitkän aikaa kämmeniä ja sormia. Sitten hän kuunteli stetoskoopilla potilaansa kehon sisä-ääniä ja lopuksi nojautui taaksepäin tuolissaan.

”En usko sinulla olevan ruumiillista vaivaa. Näytät olevan hyvässä kunnossa ja päällisin puolin terve. Kerropa tarkemmin niistä unistasi, joissa olet viime öinä liikkunut. Ehkä ne auttavat meidät suoraan ongelmasi sisään.”

Pelkkä nuorukaisen ilmeiden vaihtelu kertoi Hirennukselle jo paljon. Empiminen kertoi häpeän tunteesta. Nuorukainen kiemurteli tuolillaan ja pälyili ulos ikkunoista. Vasta uudemman kehotuksen jälkeen tämä kykeni avautumaan unistaan. Jason puhui hiljaisella äänellä katse lattiaan luotuna kummallisesta unestaan, missä oli joutunut varsin epämieluisaan tilanteeseen. Hän oli muka ollut hukuttamassa koiranpentuja. Jason tuohtui outoa unta muistellessaan. Sitten hän kertoi pari yötä aiemmin näkemästään ahdistavasta unesta, eksymisestään oudossa kaupungissa. Hirennus nyökytteli ymmärtäväisen näköisenä ja käski nuorukaisen pukea.

Tutkimuksen lyhyydestä hämmentyneenä Jason puki paidan ja puseron takaisin ylleen. Joko parantaja muka tiesi miten voisi auttaa?

”Sinähän olet edesmenneen puuseppämestari, Steve Millin poika, vai mitä?”

”Niin olen.”

”Aivan, niin minä arvelinkin, ikävä juttu se sinun isäsi kohtalo”, parantaja nojautui taapäin tuolillaan huulet hieman mutrussa. ”Mutta

tästä sinun ongelmastasi. Nyt on niin, että minä en voi sinua auttaa. Sinun vaivasi on muualla kuin fyysisessä kehossa. Sinun mieltäsi vaivaa jokin, joka etsii keinoaan tulla esiin. Siksi sinä nukut huonosti ja se taas vaikuttaa kaikkeen muuhunkin. Sinun on löysättävä mielesi salpoja ja kohdattava ongelmasi rohkeasti.”

”Miten minä sellaista osaisin?”

”Älä ole huolissasi”, Hirennus nyökkäsi, nojautui lähemmäs ja nosti toisen kätensä nuorukaisen olalle. ”Mene täältä suoraan Velhon luo. Hän jos kuka voi auttaa sinua.”

”Mitä? Velhoko?”

”Hän juuri. Mene suoraan Velhon luo. Voit luottaa häneen. Hän tuntee ihmisen sisimmän ja kertoo, mitä sinun on tehtävä.”

Jason poistui pyörällä päästään ulos kadulle. Lähtiessään hän jätti palkkiorahan oven suussa olevan puukouran päälle. Parantajia pelättiin heidän mystisten taitojensa vuoksi ja maksamatta jättämisen tiedettiin altistavan syyllisen lähes varmalle kostonle. Ei sellaista riskiä kukaan halunnut ottaa.

Vielä parantajiakin enemmän pelättiin velhojen mahtia. Heitä ei ollut läheskään joka kaupungissa, mutta siellä missä joku heistä asui, häntä kunnioitettiin enemmän kuin ketään muuta. Miserolan oma velho, Arkon, oli kaiken lisäksi maankuulu ja hänen taitojaan arvostettiin laajalti. Eipä siis ollut ihme, että Jason kulki ripeästi kaupungin reunalla olevaa Velhon taloa kohti. Jos Velho saisi kuulla, ettei hän ollut noudattanut parantajan kehoitusta, hän voisi suuttua, Jason tuumi kävellessään.

Nuoren miehen poistuttua kadulle Hirennus nousi kiireesti talonsa ullakolle. Siellä hän otti käteensä peilin ja välkäytti sitä muutaman kerran kauempana näkyvää Velhon talon tornia kohti. Lähes välittömästi tornista nousi lentoon pieni musta piste. Se lähestyi nopein siiven iskuin ja pian Hirennuksen luo ullakolle laskeutui yksi Velhon apureista, mustanharmaa naakka. Parantaja ei ollut vielä oppinut erottamaan niitä toisistaan, eikä yrittänyt puhutella naakkaa nimeltä, kuten Arkon teki. Velholla oli apunaan parinkymmenen naakan parvi, eivätkä ne olleet mitä tahansa naakkoja, vaan poikkeuksellisen älykkäitä

velhokoulun kasvatteja. Älykkyyden lisäksi osa niistä kykeni myös puhumaan.

”Kiitos, että pääsit heti tulemaan”, Hirennus avasi hänestä aina yhtä oudolta tuntuvan keskustelun linnun kanssa.

”Sinä kutsuit”, lintu vastasi juuri ja juuri erottuvin sanoin.

”Aivan, niinhän minä tein”, Hirennus naurahti. ”Minulla on kiireellinen viesti Velholle. Ota tämä paperi ja vie se hänelle.”

Mustanharmaa lintu nappasi pienen lappusen kynsiinsä ja lehahti matkaan. Hirennus seurasi silmillään sen lentoa takaisin Velhon talolle asti. Outoja olivat nuo velhon apurit, hän puisteli päätään. Jokaisella velholla taisi olla joku salainen apulainen, hän vielä mietti. Hänen ystävänsä, Arkon, oli jostain syystä tullut aikoinaan valinneeksi naakat. Ehkä niillä oli hänelle joku syvempi merkitys, kuka velhoista tiesi? Parantaja lähti laskeutumaan alas työtilaansa.

Jason käveli alkumatkan pitkin askelin. Lähemmäs Velhon taloa ehdittyä ne kuitenkin alkoivat lyhentyä. Velhon asumus oli kaupungin toiseksi suurin yksityinen rakennus kauppias Pirellin jälkeen. Jason pysähtyi viereisen talon varjoon harkitsemaan sanojaan. Samalla hän katseli Velhon rakennuksen etupihaa, sen arvoituksellisen tuntuista hiljaisuutta ja rehevää puutarhaa, jollaisia ei monessakaan pihassa ollut. Hetken hän mietti jo poislähtöäkin, mutta voitti sitten pelkonsa. Arkon ei ollut niitä velhoja, jotka ylimielisinä pyrkivät hallitsemaan alhaisempien säätyjen ihmisiä, ja sen vuoksi hän olikin asukkaiden suosiossa. Pelottava hän silti oli kaikkine mystisine voimineen.

Jason kulki vastentahtoisena pihan poikki kohti tukevaa ulko-ovea. Oversa koreili leijonanpään muotoinen kolkutin. Hän heilautti kolkutinta kuin kuolemaa peläten vain yhden kerran. Kumea kolaus kaikui talossa ja ovi aukeni lähes välittömästi, aivan kuin häntä olisi jo odotettu. Tällä kertaa Jason kohtasi iäkkään taloudenhoitajan tummat silmät. Nainen vatkasi ruokaa kädessään olevassa astiassa. Katse tuijotti tuimana tulijaa.

”Parantaja lähetti minut.”

”Niin, niin, minä tiedän kyllä”, nainen heilautti ärtyneenä päätään ja kääntyi menemään sisään. ”Tule perässä ja vedä se ovi kiinni. En halua Velhon ruoan pilaantuvan tässä viileydessä.”

Eteishallissa nainen käski Jasonin pysähtyä odottamaan. Itse hän katosi perimmäisestä ovesta jatkamaan töitään. Nuorukaisen utelias katse vaelsi pitkin pitkulaista hallia, tutki sen monia ovia ja kahta ylös nousevaa portaikkoa. Velho on rikas mies, hän ajatteli. Suurista tauluista hänen katseeseensa vastasi monia tuikeita ilmeitä.

Samassa Velho astui halliin. Jason unohti kaiken muun ja kumarsi syvään. Velho kulki vetrein askelin kuin elämänsä parasta aikaa elävä mies vain saattoi. Hän viittasi kohti huonetta, mistä oli juuri tullut.

”Tulehan perässä ja kerro minulle niistä unistasi”, hän kehotti ohittaen tarpeettomat esittelyt. ”Aloita viimeisistä ja mene siitä yö yöltä taaksepäin.”

Jason hämmentyi. Miten kummassa Velho tiesi mistä oli kyse? Jason mietti hetken, josko uskaltaisi kysyä asiasta, mutta oli sitten hiljaa. Velhoa ei kannattanut suututtaa. Arkon osoitti vieraalleen tuolia ja istui itse toiseen, suurempaan.

”Minä jo parantajalle kerroin”, Jason aloitti ennen kuin ehti alas istahtaa, ”että olen viime aikoina nukkunut vähän huonosti ja.”

”Aivan, tiedän jo tuon. Kerro vain niistä unistasi ja mahdollisimman tarkkaan.”

Jason nielaisi pari kertaa, keräsi hetkisen ajatuksiaan ja toisti sitten saman kertomuksen kuin vähän aiemmin parantajalle. Velho kuunteli tarkkaavaisena, nyökäytti pari kertaa päätään Jasonin kertoessa pentujen pelastaneen unen lopussa toinen toisensa vedestä ja katsovan häntä sitten suurilla syyttävillä silmillään.

Aina Jasonin hiljentyessä Velho oli heti pyöräyttämässä rannettaan jatkamisen merkiksi. Jason huomasi eleen muistut-tavan niin kovin Hirennuksen vastaavaa kehotusta, että häntä hymyilytti. Velhon kulmakarvat kohosivat ja nuorukainen jatkoi kiireesti kertomustaan. Puhe edellisen yön viimeisestä unesta sai puolestaan Velhon hymyilemään.

”Hyvä on, taidan tietää mistä kaikki kiikastaa. Minun täytyy kuitenkin miettiä asiaa vielä vähän aikaa. Odota siinä, minun täytyy käydä keittiössä.”

Velho jätti hämmentyneen nuorukaisen yksin huoneeseen. Oliko Velholla jo lounasaika, Jason mietti, vaiko vasta aamiainen? Miten vain, nuorukainen tunsii olevansa tiellä tullessaan käymään ruoka-aikaan. Naapurihuoneesta kuului astioiden kalinaa ja äkkiä Velhon pää pilkisti oviaukosta.

”Toivottavasti minun ruokani kelpaa sinulle.”

”Enhän minä mitenkään voi.”

”Mitä, eivätkö minun ruokani kelpaa?”

”Tietenkin, mutta en haluaisi olla mitenkään vaivaksi”, Jason änkytti.

”Mitä vaivaa siitä nyt olisi? Tule nyt vain tänne keittiöön, niin aloitetaan. Ehkäpä ajatuksetkin alkavat kulkea vähän juohevammin, kun saamme murua rinnan alle.”

Jasonin ei auttanut muu kuin niellä ihmetyksensä ja mennä Velhon luo. Emäntää ei näkynyt. Pöydälle oli katettu kahdet ruokailuvälineet. Arkon viittasi toiseen lautaseen päin. Astiassa höyrysti keitto. Kasviskeitto, Jason pian huomasi ja lusikoi nöyrästi, ettei olisi näyttänyt epäkiitolliselta. Keitto oli taiten tehty ja maistui mainiolta. Syrjäsilmillä Velho seurasi nuorukaisen ilmeitä, niiden vaihtelua aina sen mukaan, mihin tämä vilkuili. Jo muutaman suupalan jälkeen Velho nyökkäsi nuorelle vieraalleen kysyvä ilme kasvoillaan. Jason jähmettyi kesken liikkeen.

”Kerropa nyt sitten, miten koet unettomuutesi? Onko siihen joku tietty syy vai miten on?”

”En minä tiedä”, Jason tunsii itsensä jälleen täysin avuttomaksi kysymyksen edessä.

”Minusta taas tuntuu, että sinä tiedät oikein hyvin mikä sinua valvottaa. Ja ymmärrän kyllä, ettei siitä ole helppo puhua, ei minulle sen paremmin kuin kenelle muullekaan. Kerro kuitenkin rohkeasti oma käsityksesi, mietitään sitten yhdessä, kuinka saamme ongelman ratkeamaan.”

”Niin, aivan”, Jason joutui vielä tovin rohkaisemaan sisintään ennen kuin kehtasi tunnustaa ajatuksensa. ”Olen jo pitkään ollut ihastunut erääseen Mikoon ja.”

”Tarkoitatko aseesepän tytärtä?”

”Häntä juuri.”

”Jatka vain.”

”Hän on ollut keskustaupungissa koko talven ja hänen pitäisi tulla näihin aikoihin kotiinsa kesäksi ja, ja... Olen kovasti odottanut häntä ja nyt minusta tuntuu, ettei hän ehkä enää palaakaan tänne.”

Velho laski kuppinsa ja nosti toisen käden leualleen. Hän katseli tutkivasti nuorukaista silmiin ja käveli sitten toiseen huoneeseen ja siellä suuren hyllykön ääreen, otti sieltä lasipullon ja palasi tuolilleen. Jänteikäs käsi karisti pullosta suuren vihreän pillerin.

”Nielaise tämä ja käy makuulle tuonne ovensuun laverille. Nukahdat hetken päästä ja seuraava unesi kertoo, mikä mieltäsi on häirinnyt.”

”Miten tämä pilleri sen voisi tietää?”

”Ei pilleri, vaan sinä itse. Et saa mieltäsi painavaa asiaa vapautumaan, koska olet aivan liian kauan padonnut kaikki syvimmät tunteesi. Tämän rohdon voimat auttavat sinua. Et voi ratkaista sellaisia tunnetiloja, joita et suostu laskemaan pois mielesi vankilasta. Ne alkavat vain ahdistaa sinua päivä päivältä enemmän ja lopulta vaikuttavat kaikkiin toimiisi, kuten nyt uniisi. On ensiarvoisen tärkeää, että kohtaat rohkeasti sisäiset ristiriitasi. Ne koiranpennut ovat sinun tunteitasi. Et ole osannut tai uskaltanut kohdata niitä oikein ja nyt alitajuntasi yrittää tuhota ne. Oma alitajuntasi yrittää suojella sinua sillä ainoalla keinolla, jonka olet sille sallinut.”

Nuorukainen alistui Velhon tahtoon. Ei sen vuoksi että olisi pelännyt, vaan koska ymmärsi tämän olevan oikeassa. Lusikoituaan keiton suuhunsa, hän nielaisi pillerin viimeisen teettilkan mukana. Velho heilautti samalla hetkellä kättään ja mutisi pari sanaa jollain vieraalla kielellä. Jason vilkaisi häneen kummeksuen, mutta laskeutui tottelevaisena laverille makaamaan ja

sulki silmänsä. Kului muutama minuutti. Jason ehti juuri ajatella, ettei hän keskellä päivää pysty nukkumaan, kun hän vaipuikin huomaamattaan horrokseen.

Hän näki taas pennut edessään. Ne istuivat rivissä ja tuijottivat häneen suurilla ystävällisillä silmillään. Niiden ilmeissä ei ollut näkyvissä vähäistäkään syytöksen tuntua. Jollain oudolla tavalla Jason koki tietävänsä niiden nimetkin, ja nimien merkityksen. Ne olivat tunteiden symboleita, kuten Velho oli sanonut. Hän alkoi puhua niille kuin rakkaille ystävilleen. Sanat tulivat omia aikojaan jostain hänen sisältään, hakematta ja miettimättä.

Ensin vastasi ylpeys, se haukahti kerran kovalla äänellä ja kääntyi juoksemaan pois. Juostessaan se haihtui kesken askelen pois silmistä. Seuraavaksi lähti pelko ja katosi myös kuin tyhjään. Rakkaus ja ennakkoluulo viipyivät pitempään kuin haluten pitää tiukasti kiinni olemassaolostaan Jasonin mielen sopukoissa. Rohkeus puolestaan seurasi niitä iloisesti pomppien kuin osoittaakseen olevansa vahva. Viimeisenä kääntyi kaipausta poispäin. Se asteli hitaasti haluttomana kulkemaan. Välillä se kääntyi haukahtamaan ja jatkoi sitten poispäin, mutta se ei kadonnut ilmaan. Se vain käveli kukkulan taa näkymättömiin.

Sen kadottua Jason huomasi jonkun lähestyvän vasemmalta. Miko, hän ilahtui unessaan. Nuori nainen lähestyi kädet ojossa kasvot hymyn valaisemina ja tumma pitkä tukka tuulessa hulmuten. Ilo täytti Jasonin mielen ja hän lähti juoksemaan vastaan. Aivan Mikon takana häälyi joku, jonka hahmo jäi hämäräksi.

Silloin Jason heräsi, hikisenä kuin olisi oikeasti juossut. Hän tuijotti kattoon ja kokosi tuntemuksiaan, kävi unta läpi mielessään. Velho istui ja tarkkasi pojan reaktioita. Jasonin noustessa istumaan hänen ensimmäinen selkeä tunteensa oli pettymys. Miksei hän ollut saanut kohdata rakastettuaan?

”Löysitkö vastauksen?”

Nuorukainen vilkaisi Velhoa, tunsu vähän kerrassaan olonsa paranevan, muuttuvan vähemmän sekavaksi ja ahdistuneeksi, mutta paljon pettyneemmäksi kuin tullessa. Hän nyökkäsi ihmeissään.

Kyllä hän oli vastauksen löytänyt, se oli varmaa, mutta kysymykseen, jota ei ollut halunnut edes esittää. Ja miksi kaipaus oli jäänyt viimeiseksi?

”Mene nyt kohtaamaan ongelmasi ja tee siitä vastaus itsellesi”, Velho kehotti. ”Älä jätä asiaa enää roikkumaan. Sinun on kerättävä rohkeutesi ja kestättävä se, mitä tuleman pitää. Niin maailma toimii.”

”Kiitos, entä paljonko olen tästä kaikesta velkaa?”

”Palkkioni on seuraava”, Velho vastasi niin juhlallisella äänellä, että nuorukainen kalpeni. ”Velkasi lakkaa olemasta velka sillä hetkellä, kun kerrot tunteesi Mikolle.”

Jason kumartui suu raollaan kohti Velhoa. Oliko tämä toisissaan? Mikä palkkio se sellainen oli, josta ei hyötyisi mitään? Hän avasi jo suunsa aikoen kysyä, oliko toinen toisissaan, mutta Velho arvasi aikeen ja toisti ettei kaivannut muuta palkkiota. Jason kumarsi ja kiitti vielä kerran ja poistui silmät pyöreinä ulos. Hän oli saanut vastauksia, mutta samalla myös kosolti uusia kysymyksiä. Hänen olonsa oli kuitenkin keventynyt ja se oli tärkeintä. Mieli huojentuneena hän käveli kasvot hymyssä takaisin verstaalle.

Vanhemmat työntekijät olivat juuri valmistautumassa ruokatunnille, mutta Jason painui suoraan omalle paikalleen. Hän oli jo ruokansa nauttinut ja aikoi jatkaa omaa urakkaansa. Jasonin aikeen katkaisi kuitenkin hänen paras ystävänsä Lethe, joka hiipi hänen luokseen varastosta, missä oli ollut järjestelemässä tarvikkeita. Vaikka he kaksi olivat saman ikäisiä, oli verstaan johtaja, mestari Kristus ottanut Lethen vain oppipojaksi. Jason sen sijaan nautti Kristoksen suurta luottamusta ja oli päässyt heti varsinaisiin töihin kiinni.

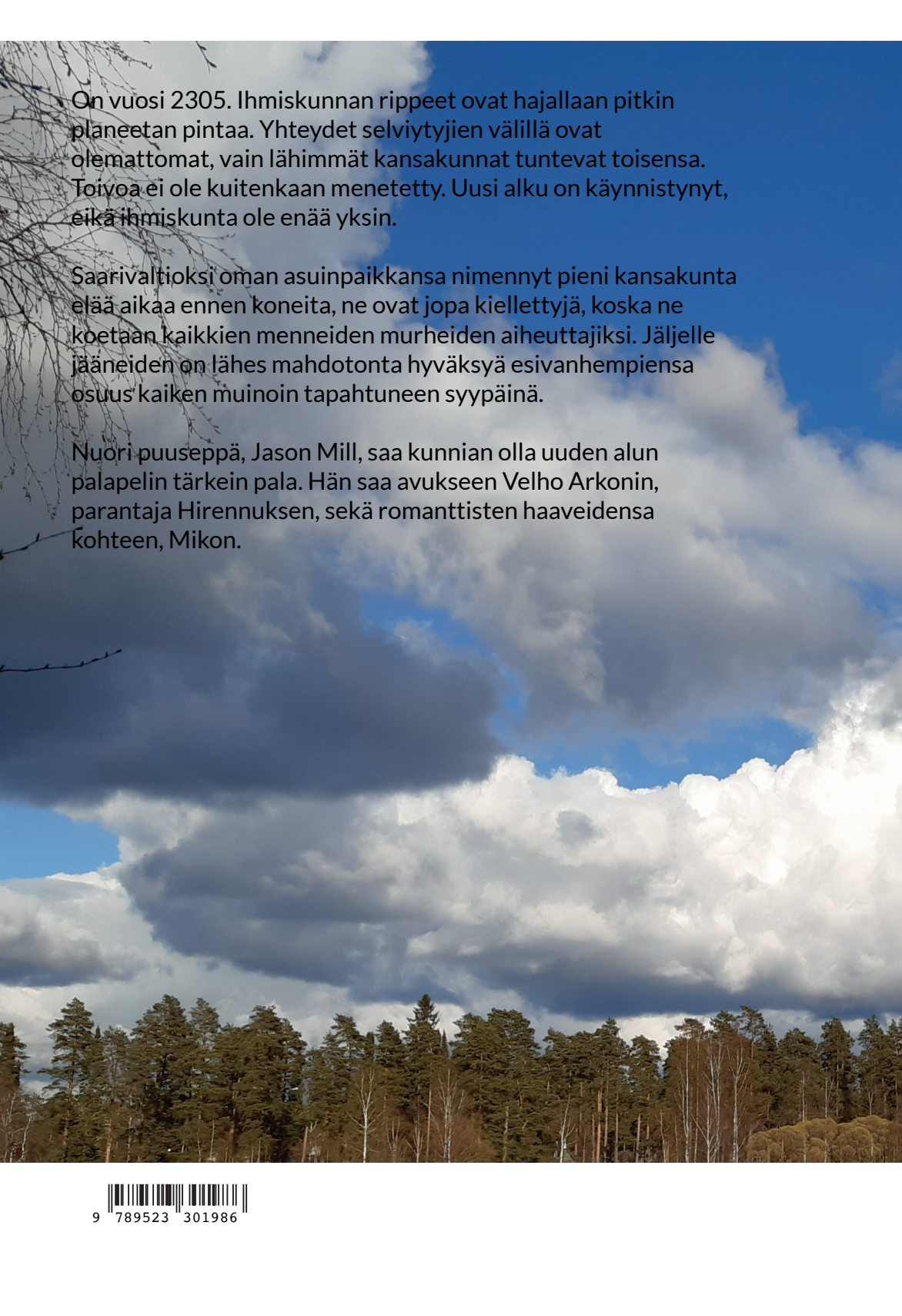
”No?” Lethe tokaisi uteliaana kuulemaan mitä parantaja oli sanonut.

”Mitä no? Tässä olen ja työt jatkuvat.”

”Mitä se Hirennus teki? Ottiko kokeita vai juottiko jotain?”

”Ei se mitään ottanut, eikä antanut, kunhan koputteli ja haisteli.”

”Etkö saanut rohtoja?”

On vuosi 2305. Ihmiskunnan rippeet ovat hajallaan pitkin planeetan pintaa. Yhteydet selviytyjien välillä ovat olemattomat, vain lähimmät kansakunnat tuntevat toisensa. Toivoa ei ole kuitenkaan menetetty. Uusi alku on käynnistynyt, eikä ihmiskunta ole enää yksin.

Saarivaltioksi oman asuinpaikkansa nimennyt pieni kansakunta elää aikaa ennen koneita, ne ovat jopa kiellettyjä, koska ne koetaan kaikkien menneiden murheiden aiheuttajiksi. Jäljelle jääneiden on lähes mahdotonta hyväksyä esivanhempiensa osuus kaiken muinoin tapahtuneen syypäinä.

Nuori puuseppä, Jason Mill, saa kunnian olla uuden alun palapelin tärkein pala. Hän saa avukseen Velho Arkonin, parantaja Hirennuksen, sekä romanttisten haaveidensa kohteen, Mikon.

